

РАДИСЛАВ КОНДАКОВ ЛЕГЕНДИ ЗА ЗЕМЯТА И НЕБЕТО

chitanka.info

28 кратки разказа, които се въртят около темата за небето и земята вътре в нас.

Някои от тях приличат на приказки, а някои на легенди или притчи. Но не това е най-важно — важното е да сте намерили смисъл в прочитането им. И да ви е доставило удоволствие.

Източникът на почти всички истории са беседите на Учителя Петър Дънов.

Приятно четене!

БОГОМИЛСКА ПРИКАЗКА

В далечни и незнайни времена, които никой ум не знае и не помни, Бог и дяволът работели заедно. И заедно те направили земята, а тя била малка, китна и хубава, и вечна пролет царяла. Решил тогава дяволът да я запази само за себе си и той да бъде единствен господар на това райско кътче. Не можел сила с Бога да мери, затова решил да го победи с измама и подлост. И един ден, когато Господ легнал да си почине, дяволът го изчакал да заспи дълбоко, защото бил намислил да Го вдигне и занесе до водата — където да го хвърли!

Вдигнал дяволът Бога на ръце, като много внимавал да не го събуди, и тръгнал на запад — към водата. Но колкото повече го носел, толкова повече земята ставала по-голяма и не свършвала под краката му. Той така и не стигнал до водата, защото сушата стигала все по-надалеч и все по-надалеч. Дяволът спрял в недоумение, поколебал се за кратко и тръгнал на изток — отново към водата. Но и тук — същата работа: земята се увеличавала, а вода не се виждала никъде. Отправил се тогава дяволът на юг, но положението не било по-различно. Объркан и запъхтян, дяволът закрачил на север, а лукавите му, тъмни очи, търсели водата.

Но, не видели вода!

Събудил се тогава Бог, а дяволът му рекъл:

— Боже, толкова прекрасна земя създадохме! И аз те носих до четирите ѝ краища, за да я направя по-голяма и да ѝ се радваме повече. Нали добре сторих?

Господ го погледнал и му казал:

— Дяволе, ти си баща на лъжата, но мен не можеш да излъжеш! Не да направиш земята голяма, а неин господар искаше да станеш и от мен да се отървеш! Но аз ще продължа с теб да работя, защото още си ми нужен. От теб ще идва лошото на земята, за да разберат хората, кое е добро! Мъчнотии ще създаваш — за да ги изпитвам! Ти ще учиш людете ми как да орат и копаят земята, а аз — как да сеят и жънат! Ти ще даваш земните условия, а аз ще ги уча как да ги използват!

Такава е Волята ми, така и ще бъде!

СВЕТЛИНАТА НА ЕМ-РУХА

В началото на времената живял цар на име Велмур. Той имал дъщеря на име Далвира — и голяма благодат ѝ била отредена: да приеме Светлината на Ем-Руха.

О, душа — чиста и светла: пригответи се — като невеста, която чака младоженец!

Велик дух бил Ем-Руха — първият от ангелите на Бога.

И цялата земя чакала светлината му — брака на Далвира и Ем-Руха да види.

А всички пазели Далвира, да не би да види друга светлина — защото за Ем-Руха тя родена е. И всяка друга светлина за нея — скверна е.

Растяла в любов и радост Далвира и хората я обичали, и песни за небесната възлюбена пеели.

О, душа — чиста и светла: пригответи се — като невеста, която чака младоженец!

Велики адепти я пазели и могъщи маги над нея бдели — чужда светлина очите ѝ да не зърнат. И щастлив бил цар Велмур, защото Божий пратеник за зет чакал.

Но един Далвира видяла светлината на Слънцето и загоряло в нея огненото му сърце.

И като огнена жила забила душата ѝ, и ръцете ѝ станали лъчи, а погледа ѝ — пламък.

Заживяла Далвира в сърцето на Слънцето — там дето закипява морето на силата и земната светлина.

И дошъл един ден Ем-Руха — своята възлюбена да види и светлина си да ѝ дари. Но — тя не го познала! Тя не го познала, защото земен огън в сърцето ѝ горял, и дим погледа ѝ замъглявал. О — тя не го познала!

Скръб налегнала земята, защото — загубена била светлината на Ем-Руха. И само в дълбоките ѝ бездни се долавяло тихо ехо:

— О, душа — чиста и светла: пригответи се — като невеста, която чака младоженец!

Пригответи се за светлината на Ем-Руха!

ЛЕГЕНДА ЗА КВИСТИНА

Кървавочервен залез обagri небето над долината, а хората се готвеха за своята нощна почивка. Само Квистина съзерцаваше изчезващото светило и погледът ѝ бе отправен надалеч, сякаш търсеше нещо. Отесня ѝ племето Финуси и все по-често взорът ѝ диреше далечни и незнайни хоризонти. Беше чула Квистина за тайна и чудна школа: народът ги наричаше белите братя. И всички тайни на живота познавали, и пожела Квистина при тях да иде!

Напусна младата жена племето — науката за Бога учи!

Обиколи много земи и племена Квистина, а пътя ѝ се виеше като безкрайна змия, опасала света. И през разни школи мина — на едно място заложи ума си — знание да получи! На друго тя остави сърцето си — любов да ѝ дадат! В трета школа волята ѝ поискаха — сила да ѝ дадат!

Напусна младата жена племето си, Бога да намери, но — душата си загуби!

И заложи всичко Квистина, но не придоби — нищо! Защото има ли любов без сърце и знание без ум?

На Бог се помоли тогава клетата жена и милостта на Всевишния обгърна я. Защото Вечният никога не се губи!

Изпрати ѝ Бог незнаен маг от далечни земи. И силен бе той в мишци и слово, а очите му бяха горещи като въглен. Влюби се в него Квистина и пожела го, както никога досега не бе желала. Ожениха се тогава — маг и клетница.

Даде ѝ тогава половината си сърце и половината си ум — о, свещен брак!

И плъзна тогава легенда сред различните племена и нарекоха я: легенда за излизането на Ева от Адам!

ЦВЕТНА ПРИКАЗКА

Едно време, отдавна, много отдавна, на Земята имало само Черно и Бяло.

Хора и треви, животни и цветя, планини и гори, реки и морета били бели и черни.

И добре си живеели всички твари, те не познавали другите краски, та не тъгували за тях.

Обаче един ден се случило нещо страшно и тревожно. Скарали се Черното и Бялото, че не могли Земята да поделят. А лютата им битка отроче дала — Сивото. След всяка среща на Бялото и Черното се явявало то, та почти целия свят превзело. Сивото ставало все по-силно и мощно, та разбрали двете враждуващи краски, че никой от тях няма да властва на Земята. Но срам ги било за помощ да молят, а гордостта им не позволявала да спрат. И продължавала безумна война надлъж и нашир, и никой не отстъпвал.

Нечувана сивота била навсякъде, където Бяло и Черно се срещали.

Пропищяло мало и голямо, и виковете чак до Небесата стигнали. И чул ги Ангелът, на когото била поверена Земята. И втурнал се със своите войнства, хора и твари да избавя, но Сивото било вече силно.

Отишъл тогава Ангелът при Господа за помощ, а по белите му крила имало сиви ивици.

И чул Господ молитвата му и смилил се над Земята и всички твари, та нови краски създал — Бяло и Черно в хармония да живеят. Че ясно било — трета сила е нужна, та мир да има.

Явили се тогава Червеното, Оранжевото и Жълтото, Зеленото и Синьото, и най-накрая — Виолетовото. Коленичили пред Господа и пъстроцветна дъга около престола Му засияла.

И рекъл им Господ: Идете, чеда мои, та Земята и хората да оцветите, с багри и красота от сивота и безличие да ги спасите.

На Червеното дал над живота и любовта да властва, и да оживотвори цялата Земя. На Оранжевото заповядал здравето и

правдата да пази. Като дошъл до Жълтото, Той му поверил ума и радостта на човека, та да е разумен и весел. Всичко, що расте и се развива, Господ обагрил в Зелено, да се радват тварите на плодородие и изобилие. А със Синьото той оцветил небето, та да напомня за свободата и истината, та с вяра и красота да живеят хората. На Виолетовото строго рекъл: — Иди и пази Царството Ми, защото на тебе сила и власт давам! Но с благодат и почит действай, защото Милостив и Благ съм!

Научили за това Бялото и Черното, та се примолили: — Господи, двамина бяхме, та цялата Земя не поделихме, а Ти и други като нас пращаш. Обещаваме, всичко сами ще оправим, само Земята ни не отнемай!

Та отговорил им Вечният: — Не война и бран, а мир ще има вече! Моят Мир и Милостта Си ви давам!

И отсега нататък на Бялото било отредено на хората всичката си светлина да дава, да бъде чисто и съвършено, пълно с всички краски. Но да има равновесие, на другия край Господ поставил Черното, и рекъл му от силата си на Бялото да заделя.

И така през всички нови краски потекла Силата Божия между Черно и Бяло, та нов и чуден живот на Земята дала.

Светла и цветна станала доскорошната сивота.

И ето че по багрени пътеки черното и тъмнината на светлина и виделина ставали. И заживели хората цветно и красиво, и шарена багреница живота им изпълнил.

Минало време, а сред живите краски и пъстър живот, едничка зебрата за древните дни напомняла.

ДЪЩЕРЯТА НА МИЛОСЪРДИЕТО

Бог създаде Небето и Земята, и красиви бяха те. Като невеста и младоженец те заживяха щастливо — и зарадва се Всевишния. Но, едно им тежеше — разделени бяха и все не можеха да се стигнат. Далеч бяха един от друг Небесния хляб и водата на Живота.

И реши Бог живи твари да създаде — Небето и Земята да радват. Появиха се тогава растенията и животните, и цялата Земя изпълниха — да не е самотно сърцето ѝ. Навсякъде бяха те, пъстри, шарени и гиздави — самотният взор на Небето с живот и радост да изпълнят.

Зарадваха се Небето и Земята, и като свои деца растенията и животните приеха. Но и тази радост празнината им не запълни, защото — разделени бяха!

И замисли се Бог как Небето и Земята да свърже, и тъгата им да разсее.

Реши тогава Вечния да създаде човека — жива стълба между влюбените. Да направи човека син на Небето и Земята.

Но дошъл ангела на Истината и рекъл на Бога:

— Господи, не създавай човека! То твоята Истина ще изкриви и всички на своята воля ще иска да подчини! О, Боже — той ще завладее света!

Бог нищо не рекъл, но продължил своята работа. Дошъл тогава при него ангелът на Правдата и му казал:

— О, Господи — чуй ме! Не създавай човека, корави и жестоко ще е сърцето му. Само за едно ще го е грижа — за самия него! О, Боже — та ще подаде ли човека ръка на страдащите?

И този път замълчал Бог, и над човека продължил да работи. Но явил се при него ангелът на Мира и рекъл на Всевишния:

— Господи, Боже мой, моля те — не прави човека! Защото насилие дишат ноздрите му и син на раздор е той. О, Боже — той цялата Земя с кръв ще напои!

Мрак легнал на Божието лице и отказал се Вечния от своето творчество. Дошла тогава при него, от края на Всемира, дъщерята на

Милосърдието. Поклонила се на Бога и рекла:

— Отче мой, каквото си намислил — направи го! Велика е Божията промисъл и свещено е за мен твоето желание! Направи човека, а аз ще го науча как се люби и сърцето му с милосърдие ще изпълня! И всички да се откажат от него — аз няма да го оставя!

Светнало Лицето на Бога и решил да завърши своето дело — да направи човека по образ и подобие свое!

А на дъщерята на Милосърдието рекъл:

— Бъди благословена, защото ти ще си спасението на хората! И ще те наричат — Христос!

ЛЕГЕНДА ЗА ЕШУА-БЕНТАМ

Когато стигнеш пирамидите, ти ще чуеш странен шепот в себе си. И ще попиташ тогава:

— Кой е Ешуа-Бентам?

Но златният пясък няма да ти отговори, нито ветровете на великата пустиня. И ще потърсиш тогава старец — египтянин, за да ти разкаже една легенда: историята на Ешуа-Бентам.

И ще ти каже старецът:

„Живял едно време в Египет фараон на име Зиновий. Златни везни били неговият знак, защото закона почитал. Но строги били законите му и не прощавал фараонът на никой, който ги престъпвал. На крадците той взимал ръцете, а на измамниците — езика! Прелюбодейците плащали с очите си, а убийците и осквернителите на свещения Апис — с живота си! Но наклонила се везната на правдата и започнали палачите на Зиновий да убиват и за най-малките грешки и престъпления. И пропищели хората, но — спасение нямало!

Но заболяла дъщерята на фараона и сянка на смърт покрила младата жена. От край света идвали знахари, лечители и магове, и носели чудодейни билки и отвари, но — никой не помогнал! И със скъпоценни камъни и незнайни аромати изпълнили спалнята ѝ, но тъмното було на смъртта все повече покривало бледото лице.

И отчаял се Зиновий — не можел да намери могъщият владетел лечител, който да помогне на дъщеря му. Озлобил се фараонът и черна омраза отровила сърцето, та утроила се жестокостта му.

И — палачите убивали!

Но дошъл отдалеч незнаен маг, и никой не го бил виждал, нито чувал името му. А то било — Ешуа-Бентам. И носил магът покривало от пурпур, а на колана му имало двадесет и две златни плочки, изписани с неznайни знаци и фигури.

Поискал среща странникът с фараона, за да помогне на дъщеря му. И приел го отчаяният баща.

Рекъл тогава Ешуа-Бентам на Зиновий:

— О, великий владетелю на Египет! Ще помогна на дъщеря ти и здрава ще бъде тя, все едно никога не е боледувала! От далечен извор с живот ще утоля жаждата на нейните уста, а ти, фараоне, няма и следа от болест да намериш! О, Зиновий — аз дъщеря ти ще излекувам! Но, господарю, искам нещо в замяна!

Отговорил му фараонът:

— Кажи, непознати лечителю! Кажи — какво искаш? О, знай — видя ли дъщеря си здрава и чуя ли пак смехът ѝ да изпълва двореца, то граници няма да има щедростта ми! Видя ли отново светлината на живота в бадемовите ѝ очи и усетя ли пак топлината на нейната прегръдка, то — чуй ме — аз всичко ще ти дам! Искай, Ешуа-Бентам, и ще ти дам: само върни светлината на Египет!

Поклонил се Ешуа-Бентам и рекъл:

— Благодаря ти, владетелю, за щедростта! Аз искам само едно — да водят при мен всички престъпници, осъдени най-справедливо за гнусните си престъпления! Нека, фараоне, ги водят, след като присъдата изпълнена е!

Погледнал изумен тогава фараона тъмните, непроницаеми очи и разбрал, че магът е сериозен. Изправил се тогава и казал властно:

— Така да бъде!

Завели Ешуа-Бентам при болната принцеса. Но той не носел бляскави камъни и тежки аромати. Не разгърнал дебели книги със странни знаци, нито неznайни отвари приготвил. Положил ръце Ешуа-Бентам над младата жена и зашепнал молитви на странен език. И станало чудо — тя

отворила очи и нежна руменина обагрила бледото лице. Не казала нищо, но очите ѝ били пълни с благодарност!

След като всички се уверили, че принцесата е здрава, започнали най-големите тържества в историята на Египет. И седем дни всички празнували и се веселили, а Зинобий не можел да си намери място от щастие.

Изпълнил фараонът своето обещание и всички престъпници били пращани при Ешуа-Бентам. Всички минавали през него — някои без ръка, някои без очи, а трети донасяли, защото нямали крака. И на всички помагал, нямало престъпник неизлекуван от него. На ослепените — той върнал зрението, а на осакатените — ръцете и краката! И всички излекувани оставали при него — за да учат тази велика наука: и те не били вече престъпници!

И дори самият Зинобий се променил и смекчил законите. Дали голямата болка смекчила сърцето му, или голямата радост — съживила душата му? Или може би примерът на великия Ешуа-Бентам му подействал? Ние — не знаем! Но знаем едно — в египетската душа винаги ще има място за Ешуа-Бентам!“

И така ще свърши старецът своя разказ, а ти ще си тръгнеш окрилен от непознато чувство. А чуеш ли пак в себе си незнаен глас да шепне: кой е Ешуа-Бентам; ти ще отвърнеш:

— Когато ти отрежат ръцете, ти — ще разбереш кой е Ешуа-Бентам!

Когато ти извадят очите, ти — ще разбереш кой е Ешуа-Бентам!

Когато загубиш главата си, ти — ще разбереш кой е Ешуа-Бентам!

НАЙ-ГОЛЯМАТА СКРЪБ

Царят на арманите имаше много слуги, но един бе особено благочестив и смирен, а животът му угоден Богу. Но направи слугата неволно грешка един ден, която заплати скъпо — с живота си.

Но след изпълнението на присъдата при царя идва един от арманските мъдреци и му казва:

— Царю мой! Окоето на Мъдростта вижда всичко и нищо не може да убягне на огнения му взор! Защото един закон има във всемира и той се нарича — правда! Царю, ти несправедливо уби своя слуга и ще бъдеш наказан. Провидението иска възмездие! Но, милостив е Вечният и ти ще получиш най-малкото наказание за убийство на праведник! Царю, ти ще се ожениш и син ще имаш, но мъка ще ти донесе той. Защото ще бъде сляп, глух и нем. Но знай — в страданието е твоето изкупление.

Потресен остана царят и кълбо от болка се сви в стомаха му и го повлече в несвоят. Защото мъдрецът бе почитан пророк и каквото казваше — ставаше.

И наистина, царят бе принуден да се ожени, за да запази царството си. Родил му се и син — сляп, глух и нем. Съкрушен бе царят и мъката му не знаеше граници. И нямаше ден, в който той да не оплаче клетата си и тежка съдба. Страдаше бащата, страдаше и детето.

Дойде мъдрецът един ден отново в двореца и поиска да види царя. И владетелят го прие, а в кътчетата на сърцето му се бе стаила надежда, че вести на милост му носи пророкът и синът му — ще бъде здрав!

Рече му тогава мъдрецът:

— Царю, чуй словата на Истината! Тежък грях извърши и бе наказан! Но по Милост Божия провидението изпрати най-лекото наказание! Но, ти — не бе благодарен! Ти, царю, не спря да се оплакваш и да оскверняваш Милостта Божия. Затова Всевишният ще обърне към теб Лицето на своята суровост и ти ще бъдеш наказан още по-строго!

Озлобен от многото болка и потресен от казаното, царят хвърли мъдреца в тъмница.

Порасна принцът и Слънцето да види замечта! И искаше да се радва и той на красивия свят, за който само бе слушал, да чуе звуците на природата и музиката на своя народ. И тръгна принцът към царството на келвите, защото бе чул, че тяхната принцеса има цял за всяка болест и недъг: но помага само на този, на когото пожелае. А за красотата ѝ, казваха, че е неземна — но знаят ли слепи очи какво е красота. Но принцесата бе особена — тя криеше лицето си от хората, защото мълвяха, че който я зърне, ума си по нея губи и пада покосен от любов.

Но знаят ли слепи очи що е обич?

Прие принцесата своя гост от Армания и рече му:

— Добре дошъл, принце! Аз зная за твоите страдания, и — чаках те! Искаш болката ти да облекча — ела!

И тя сложи нежни ръце върху очите му и запя тъжна песен на странен език.

И — чудото стана!

Принцът прогледна и първото нещо, което видя бе красивата фигура и прекрасно лице на младата жена. И усети за първи път той чара на женска красота! Непознато влечение и чувство го обзе, и усети в себе си принца полъха на любовта.

Но — скри се принцесата.

Изгуби принцът своята възлюбена, защото тя криеше лицето си от хората.

Рече тогава:

— Бях ням, глух и сляп, и — страдах! Но страдание ли бе това? Сега болката е три пъти по-голяма, защото изгубих любовта...

О, няма по-голямо нещастие от това, да видиш Любовта, и — да я нямаш!

ПРИКАЗКА ЗА ЛЕКОТО И ТЕЖКОТО НАКАЗАНИЕ

Живял едно време в Египет, в царството на десетата династия, фараон на име Зиновий. Той бил много суров владетел и въвел строги закони — за всички престъпници се изпълнявали смъртни наказания. Само за леките провинения взимали я крак, я ръка, или — око! Случило се, че двама египтяни опорочили свещения Апис. А бил за египтяните Апис емблема на животворната слънчева сила — черен бик с бял кръг на челото си. И според законите на фараона, за двамината наказание било само едно — смърт! Но разкажали се грешниците и заклели се, че неволно били осквернили свещения бик! Смилил се тогава съдът над тях и, въпреки волята на Зиновий, постановил ново наказание. А то било следното: всеки от двамата трябвало да носи товар, дотогава, докато друг не поиска да го вземе. Трябвало и двамата осъдени да вървят, да обикалят от град на град, носейки товарите си, и да чакат някой да ги поиска!

Но, според съда, единият египтянин бил по-виновен от другия, и затова получавал правото да избере кой товар да вземе.

И рекли съдиите:

— Осъдени! Два товара има за вас: стокилограмов чувал с жито и въшка!

Обърнали се тогава към единия и казали:

— Избирай!

И помислил си египтянинът: Че какво да избирам — може ли да се сравнява тежестта на сто килограмов чувал и една въшка? Смешна работа, провървя ми! И усмивка се плъзнала по смуглото лице. Видимо облекчен и доволен, осъденият рекъл:

— Въшката избирам!

А, после тихо прошепнал наляво, дето седял другия:

— Съжалявам, братко...

Нарамил единият чувала с жито, а на втория сложили въшка в косата. И тръгнали двамата осъдени от град на град, и стражи зорко

бдели някой от тях да не се изхитри и товара си да махне. А този с въшката питал от време на време другия:

— Как си, тежи ли товара?

А товарът тежал, слънцето било жарко, а пътят — дълъг! Изнемощял египтянинът под тежестта на пълния чувал, та често се обръщал към Всевишния с думите:

— О, Боже мой, моля те, смили се! Моля те, облекчи ми малко товара!

И започнали да срещат осъдените пътници. И питали този с житото:

— Какво носиш в този чувал?

Отговарял клетникът:

— Жито.

И тогава казвали хората:

— Моля те, отсипи ни малко!

А въшка никой не искал. И ходели от град на град, и намалявал товарът в чувала, а въшката се размножавала.

И не минало много време, единият египтянин бил раздал всичкото си жито, а другият имал стотици въшки, които никой не искал.

ПРИТЧА ЗА ОТШЕЛНИКА И ДЯВОЛА

В края на гората слънцето залязвало по-рано, а на някои места изобщо и не изгрявало, толкова нагъсто били дърветата. Там някъде живял един отшелник, който се бил отдал изцяло на Бога, изоставяйки завинаги земните блага. И вече двайсет години славата на неговия чист и благочестив живот се носела надалеч. За него чул и самият дявол и решил да го изкуси, и да покаже на Бога, че е победил още един негов служител. Как ли не се опитвал лукавият да прилъже праведника, какви ли капани не залагал: отшелникът останал верен на Бога, а чистотата му била като непробиваем щит за злото.

Решил тогава дяволът да влезе в стомната на отшелника и когато той отпиел от водата — да влезе в него!

Но имал видение отшелникът — отрова от черна змия капнала в реката, а водата почерняла.

Хванал тогава стомната и я запечатал с кехлибарена смола. След това я прекръстил и казал трите специални молитви, за разбиване козните на лукавия. Опитал се тогава дяволът да излезе, но — не могъл!

Изминали десет години, а дяволът стоял затворен в стомната и се чудел как да излезе отново навън.

И един ден друго видение получил отшелникът — сълза от невинна девица капнала в реката, а водата станала чиста като кристал.

Рекъл си тогава светият човек, че отишъл си е дяволът. Взел стомната и се запътил към реката през мястото със старите дървета, което само той знаел. Излял стомната и понечил да я напълни отново — с чиста и прясна вода. И в същия миг отшелникът видял, точно до извора едно малко детенце, завито в бяла като сняг кърпа. По бузите му имало пръски вода, а сините му очи гледали втренчено изумения мъж в тъмна дреха.

Отшелникът взел детето, обърсал водата от лицето му, прегърнал го и погледнал небето. Но там нямало ни знак, ни видение.

Облаците не заели форма на ангел, нито променили цвета си — те останали бели и спокойни.

Прибрал при себе си отшелникът детето и започнал да се грижи за него. А то растяло умно, красиво и много прозорливо момче и смайвало всички със своите думи и познания. И радвал се на детето застаряващият мъж, като го гледал как расте и си играе. И не можел вече да си представи гората без щастливия и безгрижен детски смях. Но нещо неопределено го терзало отвътре, и той се успокоявал:

— Добро дело сторих, иначе сигурно смърт го чакаше, клетото. Да, не отидох да го оставя в близкото село, но така ще има на кого да предам знанията си и като порасне, ще помага на хората.

Така си казвал светия човек и водел все по-дълги беседи с детето за небето и звездите, за значението на билките и растенията, за доброто и съдбата на народите. И всеки път се учудвал на отговорите и знанията, които имал вече младият момък. Защото детето пораснало и се превърнало в прекрасен и много умен младеж.

Казал момъкът веднъж на стария отшелник:

— Татко, ти си свят човек и много знания имаш. Знаеш как с незнайни билки болестта да прогониш и със слова на мъдрост на всеки да помогнеш! Разкрил си тайни, които малко смъртни знаят, но — се криеш тук! Татко, ти трябва да си сред хората, а не сред дърветата, защото те имат нужда от теб. Ти ще ги лекуваш и ще им говориш как да намерят пътя към Бога!

Рекъл му тогава старият отшелник:

— Синко мой, твоят ум и прозорливост са ме удивлявали още когато беше съвсем малък. Но — млад си още! Доброта прозира в думите ти, но там още няма мъдрост. Та кой ще чуе мен, стария клетник, доброволно отказал се от живота сред хората, и тръгнал — Бога да дири? Хората слушат царе и боляри, придворни и владци, а не — дрипави старци!

Момъкът, който досега бил седнал на един камък, се изправил и казал:

— Тате, аз мога да ти дам всичко! Ще имаш и власт, и богатство да правиш каквото пожелаеш! Така всеки ще те чуе и послуша, и на когото искаш, ще можеш да помогнеш! От дълго време царят иска да намери жених за дъщеря си, но тя никого не иска. Аз ще направя така,

че тя да се влюби в теб и ти да станеш царски зет! Помисли — колко може да помогне на народа царският зет!

Отшелникът поклатил глава и казал неуверено:

— Не ме изкушавай, не е за мен тая работа.

Хванал го за ръката момъкът и посочил с пръст нанякъде:

— Кажи какво виждаш там?

Обърнал се отшелникът и рекъл:

— Виждам три магарета.

— Друго не виждаш ли? — попитал пак момъкът.

— Виждам, претоварени си са със злато, бляскави камъни, скъпи платове и всякакви богатства — отвърнал отшелникът.

Тогаво младият човек казал властно:

— Магаретата — това е народът, изнемогващ под товара на царе и велможи. Защото първенците трупат богатства за сметка на хората и ти го знаеш! Не между дърветата трябва да си, а между хората — да помагаш!

Минало време, отшелникът се оженил за царската дъщеря и заживял в двореца, а синът му станал съветник на царя. Опитвал се светият човек да помага, но оковите на властта и златото му пречели. Не му било позволено да говори с простолюдието и винаги бил придружаван от стража и охрана. А вместо в сладки беседи и разкази за Вечното, той бил принуден да прекарва вечерите и нощите си в безкрайни пирове и гуляи. Помръкнала светлината в очите на царския зет и той все повече търсел сина си, за да си поговорят. Но съветникът бил зает с важни дела, а хората мълвяли, че не царят, а той управлявал — толкова бил влезнал под кожата на царската особа.

Царят имал пълно доверие на момъка от гората и винаги слушал мъдрите му съвети.

Един ден скъпоценностите на царя изчезнали — чудни камъни с омаен блясък, златни украшения от далечни земи, скъпи платове, каквито никой бил виждал.

Побеснял от яд, царят извикал първия си съветник, а той казал само:

— Зет ти!

— Да се открие и обеси! — заповядал царят.

Тънка усмивка заиграла по устните на младия мъж, а царят не предполагал, че предишната нощ верните слуги на съветника изнесли

далеч от двореца цялото богатство.

Стражите скоро заловили нищо неподозиращия царски зет и той веднага бил заведен на площада.

Със здраво въже около врата, отшелникът потърсил с насълзени очи своя син.

Съветникът дошъл при осъдения, дал знак на палача и стражите да се отдалечат и рекъл:

— Татко! Погледни натам, какво виждаш?

Отвърнал му тогава клетият мъж:

— Три магарета виждам, сине.

— Друго не виждаш ли? — попитал пак момъкът.

— Да, натоварени са с много обувки — всичките стари и окъсани.

— Това са обувките, които скъсах досега, за да те кача на въжето!
— казал дяволът.

КРЪСТ

Един човек постоянно се оплаквал от съдбата и трудностите. Често го чували да казва тихо:

— Господи, Господи — тежък ми е този кръст! Ето виж, животът на другите е къде-къде по-лек. Боже, с какво заслужих това — живея праведно и чисто, не съм по-лош от другите. Даже съм много по-добър — ето, брат ми не е верен на жена си, а съседът изостави децата си и се пропи! Господи, моля ти се — сними този кръст от мен!

Дотолкова се бил улисал да досажда на Бога, че беше успял и хората да отегчи с постоянното си мърморене, и станал за присмех на цялата долина.

Във вечерта на пълната луна, уморен от дневната работа, селянинът си легнал и веднага заспал, пропускайки редовната си молитва, в която се оплаквал за тежката си орисия.

Но същата нощ му се присънил чуден сън — жив и плашещ. Сам Бог му заговорил:

— Ти дълго време ме молиш да взема кръста ти! Ще го сторя, но друг ще ти дам, защото знай — няма жив човек без кръст! Ето, влез в тази зала и си избери един! Който и да харесаш — твой е, а стария ти го взимам.

Влязъл тогава човекът в голяма и кръгла зала, с бял мраморен под и без прозорци.

Но вътре било светло, а той не видял нито един светилник. Цялата зала била пълни с всякакви кръстове — черни и цветни, златни, железни и дървени. Имало големи и малки, украсени с камъни и издялани от дъб. Селянинът останал като изумен, после се заел да търси някой по-малък кръст, та да се облекчи тежката му съдба.

Дълго време търсел и накрая открил малък седефен кръст: най-малкия в цялата зала!

— Него искам! — рекъл зарадван селянинът.

Отвърнал му тогава Господ:

— Ами че това е кръстът, който ти носеше досега, този кръст бях
ти дал!

СТАРАТА СЛИВА И ГРАДИНСКИТЕ ЦВЕТА

В голямата градина на един богат чифликчия имало много и красиви цветя. Той бил много горд с тях и хората от цялата околия идвали да ги гледат и да им се радват, че имало редки видове отдалеч донесени. Жълти нарциси, дъхави теменуги и розови зюмбюли посрещали хората от лявата страна на портата. Кървавочервени рози, пъстри лалета и загадъчни орхидеи ограждали пътя от ситни речни камъни, водещ до господарската къща. А около нея чудни анемонии и виещи се перуники спирали дъха на гостите.

С много любов се грижели за тях чифликчията и цялото му семейство, както и многобройните им слуги. И цветята били много благодарни за обичта и грижите, които получавали и по цял ден говорели помежду си щастieto си и големия си късмет. А старата слива, отдавна поникнала на десетина метра от оградата, слушала техните разговори и тежко въздишала:

— Щастливи цветя! Толкова хора ги гледат и поливат, а за мен никой не се грижи! Ох — горката аз!

После вятърът нежно полюшвал клоните ѝ, и тя казвала:

— И все пак, не съм сама! Вярно е, нямам грижовни господари, но ето — всеки ден небето ме поглежда мило, а слънцето ми се усмихва. Вятърът милва клоните ми, а дъждецът оросява жадните ми листа.

Но един ден господарите заминали. Напуснали чифлика, а с тях тръгнали и слугите им. Чакали ги цветята да се върнат, но — те не се появили!

Главичките им тъжно увиснали надолу и започнали да вехнат.

— Защо сте тъжни? — запитала ги тогава самотната слива.

— Господарите ни заминаха, няма кой да ни полива, нито да се грижи за нас — рекли цветята.

Отвърнала тогава старата слива:

— Вижте, моето положение не се изменя. Небето винаги ми се радва, слънцето всякога ми се усмихва и дъждецът навреме ме полива.

Минало време, градинските цветя изсъхнали и следа не останала от тях, а самотната слива още продължавала да живее и да се радва на небето.

СКРЪБТА НА АДОНАИЛ

Замра-Фу беше най-красивата и умната сред принцесите в древните времена. И всички я харесваха — целият народ я обичаше. Щастлива беше Замра-Фу и на всичко се радваше, само името ѝ тежеше. Всеки път щом го произнасяше, нещо я бодваше в душата ѝ — и то раждаше — скръб! И тази тъга вгорчаваше сладкия вкус на щастие и радост, та тя често молеше Бога името ѝ да смени. Искрени и силни бяха молитвите ѝ, и — Господ ги чу!

Извика Всевишният един от своите ангели, на име — Адонаил.

И рече му Бог:

— Адонаиле, иди долу, на земята и на Замра-Фу помогни! Тя ново име иска — избери ѝ от Свещената Книга!

И слезе Адонаил на земята, Божията Воля да изпълни. Но още отдалеч видя той принцесата, и красотата ѝ, като огнен сърп покоси житния клас на ангелския дух. Прехласна се силно по нея Адонаил, та изпусна за миг Великата Книга — и тя се разтвори! И като пороен дъжд от нея се изсипаха свещени букви и слова, и като жива благодат земята напоиха. Покри се тогава цялата местност с плодни дървета — защото живи семена бе Словото Божие, и то дава плод!

Благодат изпълни принцесата и радост неземна я обзе. И тя се поклони на ангела на светлината, а устата ѝ шепнеше молитви и думи на благодарност.

Но скръбен бе Адонаил — Божиите Слова и страници от книгата бяха загубени, защото знаеше — което веднъж падне на земята, то повече не можеше да се вземе! Та каза в себе си: Господи, какъв грях сторих!

Върна се, тъжен и мрачен, Адонаил на небето — Господа за прошка да моли.

Но рече му Вечния:

— Не скърби, Адонаиле! Аз твоята грешка в благо ще превърна! И ще видиш на земята Райска градина, и в нея много плодове и цветя,

защото — Божието Слово в жадната почва пося. И ще нарека градината — Едем, а стопаните ѝ — Адам и Ева!

Адонаиле, грешката ти благославям!

А долу на земята живееше принцеса — радостна и щастлива. И преди наричаха я — Замра-Фу; но сега казваше се — Рада.

Защото Рада значи — радост!

АНИЕЛ

Пурпурни небеса обгърнаха Аниел, един от ангелите на Бога.
Аметистово сияние го изпълни, като Божествен пратеник на
незнайни светове, и виолетов вихър го издигна високо.

И чу гласът Божий:

„Слушай, мой верни Аниеле, заръка от Отца ти се
дава! Иди и на всяко и създание Мое живота ти проследи
— от зората, та до сетния му ден.

Виж благата що отредил съм, в Мир и Правда ли
пребъдват?

Че изобилието ми вечно е, и краят му се не вижда!

Но, иди Аниеле, че злосторници явиха се!

Против Правдата Ми дела вършат, та блага от чедата
Ми отнемат!

Иди и провери!“

И полетя ангелът, носен на крилете на Любовта, та вси звезди
преброди в безкрайната небесна шир.

Но трудна бе Божията заръка.

Тръгна тогава Аниел Святата Книга на Адонаил да търси. А
Адонаил бе един от великите ангели Божи, и близки другари бяха с
Аниел.

Небесната шир сбра се, а милиони звезди слова занизаха.
Великата Книга на Живота се разтвори, и нечувани тайни пред ангела
разкри. Но — недоволен остана Аниел: това, което искаше — не
намери!

И рече:

„Нима е възможно от тази Книга свещена — нещо да липсва? И Божии Слова да бъдат заличени?“

Усъмни се тогава Аниел в Адонаил, и тъмна сянка го изпълни. Отровни пипала на недоверие към светлия ангелски лик запълзяха...

И тъга се изписа на Божието лице.

Верно бе: страници липсваха от Книгата, и — Аниел не ги откри! Но попита ли Адонаил и при Вечния потърси ли ги?

И като тежка скала надолу полетя, а ума му в шеметен вихър се изгуби.

Защото — тежко е съмнението!

Роди се Аниел на земята — роди се, като хром несретник с тежка съдба.

И долу другари не намери — сам бродеше сред чужди. А едничкия му спомен от Небето бе този — нуждата от добро.

Правеше скитникът добро — но то оставаше в тайна. И скръб и болка бяха обсебили душата му.

Смили се Всевишния и своя ангел при себе си прибра.

И запита Аниел Бога:

— Отче, защо се случи това с мен — защо паднах? Нима заслужих тази участ — на бездомен скитник — дори от хората отхвърлен!?

Но сянка на тъга мина през Божието лице — и ехо на небесна скръб отекна във Всемира. И изпрати Отец своя ангел пак на земята.

Защото, малка грешка — до големи страдания води!

Като царска щерка се роди великият ангел и красотата ѝ беше неземна. Баща ѝ беше великият и могъщ цар Алтасар, от когото всички се бояха и почитаха. Знаеше цар Алтасар, че само един син и една дъщеря ще има — така предrekli маги и звездобройци. И реши тогава царя зорко да пази дъщеря си — само негова да е красотата ѝ. Полудял от безумна ревност, Алтасар забрани мъжко око да гледа принцесата. И тя живееше, затворена в разкошен дворец — обградена от слугини и придворни.

Но — тя бе сама: волна птица в златен кафез!

Хората я обичаха и често идваха при нея — да се поклонят.

Защото разреши Алтасар отпосле тези посещения — за да разсее тъгата ѝ.

Но — тя бе тъжна: красиво цвете в тъмнина държано!

И чудеше се царската дъщеря: защо идват тези хора при нея? Откъде тази почит и обич?

Защото не помнеше, че отдавна, в далечни времена, един сакат клетник правеше добрини на много хора.

На същите, които сега идваха в двореца...

Минаха тридесет години и Бог прибра при себе си своя ангел.

И запита го Вечният:

— Узна ли защо долу бе пратен, Аниеле — разбра ли защо падна?

Погледна Аниел към Книгата на звездите, а там пишеше:

„Малкото съмнение — до голямо нещастие води!“

ЧЕТИРИТЕ

Живял Муса-Бентам отдавна в Египет, по време на деветата династия. Той бил знаменит и прочут Адепт, и народът го обичал — защото мнозина излекувал. Но — тесен е пътят към познанието и стръмна пътеката към свободата:

— Защото тежък изпит искало всяко Посвещение.

И заведе Учителят Муса-Бентам високо планината, там където човешки крак не бе стъпвал.

Рече му Учителят:

— Ученико, смъртоносен изпит те чака и само победа е твоя изход. Четири задачи те чакат — четири смъртоносни срещи. И жив ще е само победителят:

— Защото победа иска всяко Посвещение.

Змия ще срещнеш, по-голяма от всички змии, които човешко око е виждало. Ако можеш да я победиш, ти ще продължиш пътя си. Ако ли не — ти изяден ще бъдеш и твоят път ще свърши. Но чуй — когато змията те приближи, ти ще видиш около нея гълъб. Когато зърнеш гълъба, скочи и хвани змията, за да я удушиш.

И взря се Учител в ученик и потънаха в тишината на непристъпни планински върхове.

Защото мълчание иска всяко Посвещение.

— Не се бой — продължи Учителят — защото ти давам течност и тази течност се нарича „вуар“. С нея ти очите на змията ще намажеш! И свърши ли течността, силата на змията в теб ще се влее и гълъбът ще литне подире ти. И знай тогава — твоя е победата.

И това е първото изпитание.

И след това ще срещнеш лъв, по-свиреп от всички лъвовe, които човешко око е виждало. И не го ли победиш, той на парчета ще те разкъса! Но приближиш ли го, агне ще видиш, бяло като пряспа сняг. И агнето около лъва обикаля. Втора течност ти давам, нея наричат — „ерун“. Хвърли се срещу лъва и очите му с тази течност намажи. А

свърши ли течността, агнето след теб ще тръгне — знай тогава — лъва си победил.

Това е второто изпитание.

По-нататък ще продължиш пътя си и ще срещнеш голям черен бик, с най-острите рога, които човешко око е виждало. И не го ли победиш, на рогата му ще бъдеш нанизан. А около него ще видиш да се движи крина с жито — и бикът нея гледа. Ти ще хванеш смело бика за рогата и ще намажеш очите му с течността „раун“. И свърши ли течността, крината с жито ще тръгне след тебе — тогава знай, че бика си надвил.

И тогава ще стигнеш предела.

Защото предел е всяко Посвещение.

А там те чака царска порта и пред портата ще видиш страшен воин със сабя в ръка. И не го ли победиш, ти главата си ще загубиш! Но около този воин ти ще видиш девица да обикаля — неземно красива. Тогава ще хванеш този воин и очите му ще намажеш — с течността „амуит“. И свърши ли течността — девицата с теб ще тръгне! И победил си, ученико — а силата на воина твоя е станала!

Тогава ще стигнеш до Тайната, знайна от всички пророци и древни мъдреци — всичко вътре в човека скрито е! И само четири велики течности могат страстите да надвият.

Защото власт над страстта иска всяко Посвещение.

ПОДМЛАДЯВАНЕТО НА АЗМАН-ТУРА

Двама бяха любимите ученици на Азман-Тура и на тях той възлагаше най-трудните задачи. Единият се казваше Вимерсиде. Вимерсиде много почиташе Азман-Тура — защото знаеше, че е велик Учител на Бялата лежа. По това време правилата бяха строги и на никой истински ученик не се позволяваше страстна любов и женска ласка.

Но — обикна Вимерсиде жена — възлюби я силно и страстно.

И запази любовта си в тайна, та дори и на Учителя си не каза.

А Азман-Тура дълго време подготвяше важен опит — как да се подмлади тялото и сили на огнен живот отново да го изпълнят. Тайна отваря приготви и никой не знаеше нейните съставки. Но трима трябваха за опита — и двама помощници имаше Азман-Тура. Единият се казваше — Вимерсиде.

Но — разболя се възлюбената на Вимерсиде — и смъртоносна бе болестта.

И какво ли не опита ученика — не можа да ѝ помогне: всички методи, които знаеше, приложи!

Но — не помогна!

И дойде големият ден, когато Азман-Тура щеше старостта да победи. В тъмно подземие извика той своите двама ученици и даде им две стъкленици, пълни с тъмна течност.

Рече има Учителя:

— Искам в ума ви само един образ — този на Бога!

Азман-Тура взе голяма стъкленица, със златна основа и украса, и ритуала започна. В пълна концентрация трите тъмни фигури шепнеха слова на непознат език, и закипя тъмна течност в стъкленици.

След края на нощта рече Учителя на своите ученици:

— Провалихме се, братя мои: старостта не победихме! Защото един от нас не за Бога, а за жена помисли! Един искаше на болната си любима да помогне — и силата на течността да влее здраве в немощни снага!

Братя, ние — не успяхме!

СКЪПОЦЕННИТЕ КАМЪНИ

Живял в древността египетски фараон на име Кухи Бентем. Той познавал законите на бялата магия, и се носила мълвата, че е един от посветените членове на Бялото Братство. Кухи Бентам имал дъщеря на име Изис Бухи, на която той преподавал свещеното знание.

Изис Бухи изучавала тайната на четирите щастливи дни в годината. Първият ден бил в началото на пролетта, вторият ден — в началото на лятото, третият ден — в началото на есента, четвъртият — в началото на зимата. Мелседек — един от Учителите на Бялото Братство лично я посвещавал в дълбоките закони на щастието. Те се срещали четири пъти в годината — по време на щастливите дни. И на всяка тяхна среща Мелседек й давал по един скъпоценен камък.

Много камъни събрала Изис Бухи, но един от тях бил особен.

По заръка на Учителя си тя изучавала техните сили и тайнствата им, и ги държала в махагоново садъче.

Много камъни имало в сандъчето, но един от тях бил различен.

Дал Мелседек на Изис Бухи задача — да посети всички къщи от града, където имало бедни, болни, хроми и сакати. И на всеки от клетниците да дава да си избере по един скъпоценен камък. Взимали хората по един камък, а те били кой от кой по-блестящ и лъскав.

Много красиви камъни имало в сандъчето, но един бил специален.

Пълен бил махагоновия сандък, та дълго време обикаляла Изис Бухи сред страдалците из целия град. Но един свършили камъните и само един останал — той бил съвсем прост и обикновен наглед, та него никой не искал да вземе.

Много камъни имало в сандъчето, но само един останал — камъкът на Любовта.

ЗЕМАН ЗЕБУ

Имало едно време прочут адепт на име Земан Зебу. Един ден той бил извикан от своя Учител, който решил да му даде важна задача. Той свързал Земан Зебу с 10 нишки на живота, които той трябвало да разкъса.

Учителят му рекъл:

— Знай, че това е важен изпит и само за него ти се роди на земята. Ученико, важно е да го издържиш, но — труден е!

Поклонил се Земан Зебу на своя Учител и веднага се захванал да разреши задачата. Извадил адепта своите ножици и посегнал към първата нишка. Но изведнъж пред него изскочила млада и хубава мома и му рекла:

— Спри, моля те! Майка ми ме изпрати тук на земята да се уча и да работя. И само ти си този, който можеш да ми дадеш живот. Моля те, не ме режи!

Погледнал Земан Зебу младата мома и си казал: „Добре, от мен да мине — няма да режа“.

Пристъпил той към втората нишка и приближил ножицата. Но пред него се появил млад и юначен момък, който му рекъл:

— Моля те, моля те, недей ме режи! Та аз тъкмо срещнах тази красива мома и силно я обикна сърцето ми! Дълго диря истинската любов и ето — тя се появи. Моля те, не ме режи!

Въздъхнал адепта и си помислил: „Какво пък, нали за любов сърцата ни на всички копнеят? И не е ли това смисъла на всеки един живот? Грях ще е да го срежа.“

Оставил втората нишка и хванал третата. Аха да я отреже и видял пред себе си художник с голяма брада, а в ръцете му — четка и бои.

Художникът го погледнал и му казал:

— Остави тази ножица, моля те! Остави я! Аз рисувам своята най-велика картина, толкова велика, че ако ме отрежеш ще лишиш хората от голямо благо. Моля те, не ме режи!

Огледал го хубаво Заман Зебу, почесал се по главата и рекъл. — Ех, добре — рисувай, рисувай...

После се обърнал, хванал здраво четвъртата нишка, отворил ножицата и ето — пред него се появил строг генерал във военна униформа. Той го погледнал и рекъл отсечено:

— Спри! Ти знаеш ли какво правиш? Ако ме срежеш ще провалиш целия ми план за спасение на хората! Остави ме да го изпълня!

Отстъпил крачка назад адепта и плахо кимнал на генерала. Какво пък, рекъл си, изглежда доблестен воин — сигурно ще помогне на хората.

Уловил Заман Зебу петата нишка и пред него изскочил жрец, облечен в тога. Той му рекъл дълбоко и тайнствено:

— О, млади момко! Та нима на Божия слуга ще посегнеш? Ученико, остави да казвам своите молитви и заклинания — те са много важни за хората!

Замислил се нашият адепт, но срещу Божи човек тръгва ли се? Махнал с ръка и пристъпил към шестата нишка. Но от нея се появил мъдрец, с дълга и бяла брада. Мъдрецът казал:

— Приятелю мой, моля те, не ме режи! Аз пиша много ценна книга, дълги години събирам материалите за нея. Тя много ще помогне на хората и ще осветли пътя им. Моля те — остави ме да я напиша!

Поклатил глава адепта и си рекъл — ще го оставя, нали всички към светлината и мъдростта се стремим.

Разтворил ножицата над седмата нишка и тогава пред него изскочил един народен учител. Рекъл му даскалът:

— Моля те, бъди добър и недей режи. Целия си живот аз на децата посветих — да ги уча и просвещавам. И точно когато открих най-великия метод за тяхното възпитание, ти идваш с тези големи ножици! Заради децата — моля те, недей режи!

Заман Зебу нямало какво да каже срещу този довод и оставил нишката.

При осмата пред него се появил един слуга и покорно му се поклонил. После се изправил внимателно и с наведена глава му рекъл:

— О, господарю, аз съм само един покорен слуга. Цял живот съм слугувал, но не го правих добре — лъгах, крадах и не работих. Но сега

тъкмо намерих добър господар и искам да му служа — моля те, пощади ме — недей режи!

Смилил се младият адепт и оставил горкия човек да изучава сложното изкуство на службата. Пристъпил към деветата нишка, посегнал и ето — пред него се явил музикант със своята арфа. С мек и мелодичен глас той му рекъл:

— Моля те, недей да режеш! Чудна песен съчиних, с нея зверове укротявам и хора помирявам. Исках с тази песен цялата земя да обиколя и мир да донеса.

Да, няма да режа — помислил си Земан Зебу и хванал последната, десета нишка. Но пред себе си той видял майка, с детенце на ръце.

— Моля те, недей режи! Ако отрежеш нишката ще пострада детето ми! Моля те, смили се!

Потресен, Земан Зебу отстъпил крачка назад и оставил ножицата. Седнал и си рекъл:

— Какво направих, та аз не срязах нито една нишка! Нали Учителят каза да ги разкъсам? Но той каза също, че изпитът е труден! Значи — има уловка! Да, това е задачата — не е трябвало да разкъсвам нишките — така щях да причиня само страдания и вреда на хората!

Успокоен, той отишъл при своя Учител.

А Учителят го попитал:

— Ученико мой, разбра ли кои са тези хора, които ти се явиха? Питам те, Земан Зебу, защото ти не разреши задачата, която ти дадох!

ЗЛАТНИЯТ САНДЪК

Отдавна, много отдавна, по времето на цар Бар-Един Бу, хората имали само една Школа и не се делели на бели и черни.

Но открил се Сатанаил на някои от жреците на Школата и успял да ги привлече към тъмните сили. Те тайно били оглавени от жрец на име Шефу. А той бил изцяло подвластен на тъмната воля на Сатанаил. Та привлякъл към себе си мнозина от учениците и се нарекли Школа на Лявото Посвещение.

Разделили се хората и всичко било в тайна, но страх от непозната сянка почувствали в душите си всички. Тогава Азембу, прочут Учител на Бялото Братство намислил да освободи света от Шефу.

Дълго време прекарал той в молитви, размисъл и съзерцание, и крила на Божие осияние се разперили над него. И се захванал Азембу даправи голям и масивен сандък — целия от злато и украсен с диаманти. Цели двадесет години той го правил, и всичко било по законите на Бялата магия.

С мощни заклинания и незнайно чародейство изпълнил той сандъка, и никъде по земята нямало втори като него. Привлечен от неземната му красота и изящна изработка, всеки искал да го разгледа, и — по волята на тайни сили — вътре да влезе.

Та среща ли се жив човек да не търси злато и диаманти?

Но Азембу не пускал никого. Само едного поканил да види златния сандък — жреца Шефу. Дошъл могъщият Шефу и останал изумен от красотата и силата на сандъка — та кой смъртен може да устои на блясъка на диамантени лъчи и на огън от злато? Влязъл Шефу в сандъка и вече не могъл да излезе.

И рекъл Азембу:

— Шефу, ти съгреси пред лицето на Бога! Затвор избра — затвор получаваш! Ти оставах в този сандък, а един от моите ученици ще те изнесе далеч от Школата. Помни, Шефу — златен сандък отвътре се не отваря! Моят ученик може да остане с теб, а може и да се върне тук. Това той ще реши — защото ние сме свободни.

Азенбу извикал един от най-способните си ученици и му дал задачата. На тръгване Учителят му рекъл:

— И знай, че товарът ти е опасен — изнеси го на гърба си и внимателен бъди! А за да свалиш сандъка, ще ти дам формула: три пъти я кажи! Без нея не можеш да го свалиш, ученико, не я забравяй!

След като запомнил добре формулата, с помощта на тайно заклинание ученикът качил сандъка на гръб и се отправил надалеч. Тежък бил сандъкът, а пътят — дълъг. Заговорили се жрец и ученик. Но дошло време сандъкът да бъде свален и ученикът понечил да каже заклинанието.

Но той го бил забравил. Скован от страх и ужас, ученикът се помолил на жреца за помощ — тежък бил товарът на сандък с диаманти.

Жрецът му рекъл:

— Ти сам видя как постъпи с теб Азенбу. Стани мой ученик и аз ще ти помогна! И в знак на новото ни приятелство, аз този красив и скъпоценен сандък ще ти подаря! Защото мъдър е Шефу и тайни слова знае — те капака ще отворят. Но отвън трябва да бъдат изречени... Ученико, отвори сандъка и той е твой!

Може ли смъртен да устои на силата на злато и блясъка на диамант?

КРЪВТА НА ЗАХАРИЙ

Навуходоносор навлезе в Йерусалим и всички трепереха пред Вавилонския владетел. Защото мълвяха мъдреците — Бог го изпрати — евреите за греховете да накаже!

И стигна строителят на Висящите градини до еврейски храм, близо до който клоkochеше кръв.

Запита царят свещениците:

— Отде иде тая кръв?

А те му рекоха:

— Животинска е, царю. Ние, евреите, жертви принасяме на Бога.

Но много кръв беше видял през живота си Навуходоносор. Той се наведе, наля една чаша и се взря в кръвта — както сокол се взира в жълтите поля.

Рече вавилонецът:

— Тази кръв не е от животно! Кого лъжете, мерзавци!

А гласът му прогърмя като буря в треперливите еврейски сърца.

— Истината или ви убивам начаса!

Тогава свещениците казаха:

— Кръвта е на Захарий — пророк и свят човек. Но не го послушаха и в замяна на благословените му слова — бе убит. Защото — намразиха го! Но от тогава кръвта извира, и ние — не можем да я спрем!

Ядоса се Навуходоносор — та де се е видяло владетел да се лъже в очите?

И рече:

— Убийте ги! И хвърлете ги в кръвта — нека варварския извор с кръвта на лъжци да се насити!

Хвърлиха телата им вавилонските войници, но — кръвта не изчезна!

Та лудост обзе тогава ума на завоевателя, и заповяда деца да убият и хвърлят в кръвта — за да спре!

Но — кръвта извираше!

И тела на момци и девици полетяха, кръвната жажда на неznайна сила да наситят.

Но — кръвта течеше!

Сепна се тогава Навуходоносор и се замисли.

И рече:

— Чудно нещо, само един човек убит, и кръвта му с нищо не може да се насити! Тогава, как ще се насити кръвта на хилядите невинни хора, които аз убих?

Разкая се великият цар и дълбоко ридание гърдите му разтресе. И разплака се Навуходоносор, а няколко сълзи паднаха там, отдето кръвта извираше.

И — кръвта спря!

Защото една сълза утоли кръвта на убития Захарий!

А мълвяха мъдреците после — Господи, велика е сълзата на Милосърдието!

Защото една сълза — хората от греха избавя!

ДАВИД И НАТАН

Един ден видя цар Давид красива жена, и погледът ѝ — изгори го! Очите ѝ бяха тъмни като кафе, а косата — червена като залез. И пожела я Давид — страстно и силно! Сладни сънища мъчеха го нощем, а през деня очите му търсеха чара на женски поглед. Но омъжена бе тази, която въглен хвърли в душата му.

И намисли царят от мъжа ѝ да се освободи — защото само за себе си я искаше!

А по това време се водеха сражения, та заповяда Давид да бъде хвърлен в най-лютото сражение — за да погине!

И — погина!

Заповяда тогава Давид на придворните да разправят навред за неговата милост и благородство: защото бедната вдовица царят при себе си щеше да прибере!

И зачена красивата вдовица от Давид, но не бе щастлива любовта им, защото невинна кръв я бе отровила.

Живееше тогава един пророк, на име Натан. И той често ходеше при Давид, защото обичаше царят мъдростта му.

И веднъж рече му Натан:

— Царю, веднъж на един богат човек му дойдоха гости, и той реши да ги нагости.

Имаше голямо стадо с овце — но оттам не взе! Богаташът взе едничката овца на един клет бедняк, и заповяда нея да заколят и сготвят!

Скочи Давид и каза гневно:

— Заповядвам да го убият!

Рече тогава Натан:

— Царю, този човек си ти!

ЛЮБОВТА НА СОЛОМОН

Здрач се спускаше над зелените поляни, а цар Соломон вървеше, привел замислено глава. Той отиваше да срещне сунамката, по която бленуваше сърцето му отдавна. И много пъти бе ходил да я гледа, много слова на любов бяха изrekli устата му.

Тя беше прибрала стадото си и седеше близо до голямо дърво, величествено разгърнало клоните си над нея, сякаш я пазеше от някого.

Тя прегърна мъдрия цар, като невеста, която ще бъде разделена от възлюбения си.

Каза ѝ Соломон:

— В много сирийски книги търсих мъдростта на човешкия замисъл, но ти ми даде това, което е извън всеки замисъл и всяка мъдрост. Овчарке, синът на Давид иска ръката ти! Досега жена не съм познал, но — ти си моята избраница! Много царици и дивни, знатни красавици потърсиха моите ласки, но мъдростта ревнива е. На нея аз отдадох живота си. Но сърцето ми теб избра, обикновена овчарка, изпълнила с любовен трепет всяко кътче на моята душа!

Сунамката отстъпи крачка назад, а вятърът закри лицето ѝ с тъмните като абанос коси, сякаш искаше да скрие от любимия двете големи, чисти като кристал сълзи.

Соломон спря за миг и болка го жегна под лъжичката. И продължи царя, но гласът му трепереше като здрача, който се спускаше навред:

— Мъдростта любов търси! Велика е любовта, тя цар и овчарка събира, защото в душата живее. Ела при мен, в двореца и стани моя жена, защото знам — Бог така е отредил!

Рече тогава сунамката:

— Царю! Не мъдростта говори в теб, а друго! Да, ти ме обичаш... И аз те обичам! Но, чуй ме, царю, друго ни е писано! Аз за моето стадо да се грижа, а ти за твоето. Защото ти си цар на Израил! Казваш, жена не си познал още. Да, царю — и не трябва да познаваш.

Защото светлината на твоята мъдрост ще потъмни! Кажи ми, царю, ти си мъдър, кажи ми: бива ли за сласт и похот цял народ да страда?

Младата овчарка замълча и наведе глава. Но Соломон — не я прегърна.

Здрач се беше спуснал над широките поляни и в лепкавата му тъмнина сунамката изчезна.

Но Соломон — не я последва!

В големия царски дворец беше суматоха — Соломон очакваше Балкиза, Савската царица. Години бяха минали от последната му среща със сунамката, но образът ѝ грееше в сърцето му и стопляше душата му. Мъдър бе Соломон, та беше послушал овчарката, защото думите ѝ надхвърляха всяка мъдрост. И беше напреднал царят в знание, разум и богатство. Навред се говореше за правдата и мъдростта му, и легенди се носеха за чистия му и непокован живот на светец. Много книги и причти написа Соломон, в които мъдростта му живееше. Славата му застигна и великата царица на Сава и тя поиска да се срещнат. Защото дълго време бленуваше тя да го види.

С дълъг керван идваше Балкиза, защото много дарове носеше на мъдрия цар. И народът гледаше в почуда скъпите дарове и многобройните коли, от които лъхаше разкош. Защото бе чула Савската царица за несметните богатства на Соломон и искаше да го впечатли.

Красива беше Балкиза. Покрита с прозрачна коприна и мантия от пурпур тя влезе в чертозите Соломонови. На шията ѝ блестеше огърлица от злато и рубини, и тежки гривни и пръстени красяха ръцете ѝ.

Цял ден говориха Соломон и Балкиза. И с гатанки разказа за любовта си царицата, а с притчи ѝ отвърна Соломон. Силно обичаше тя непознатия цар — бе го обикнала по слух и мълва. Пронизан от тъмния ѝ поглед, мъдрият владетел се почувства странно. И тя разбра, че бе сломила сърцето му. Защото той я обикна бързо, и пожела я страстно — та образът ѝ замъгли този на сунамката в сърцето му, както мътната вода омърсява чистата.

И видя го царицата слаб, а силен и мъдър бе в нейния блян. Загубил сила пред чаровния ѝ взор, тя не можа да го обича вече.

Напусна Балкиза чертозите, украсени със скъпа мозайка, злато и мрамор. И опита се Соломон любовта ѝ да върне, но не успя. Не

помогнаха нито мъдри речи, нито заклинанията в тъмни нощи. Промени се царят, сянка легна на лицето му и потъмни мъдростта на словата му. А образът на Савската царица бе все пред очите му, та забрави напълно той овчарката.

Забрави тази, заради която написа своята „Песен на песните“!

Потърси любов отвън, защото вътре вече нямаше. И ненаситна бе жаждата за ласка и нежност, и навред тръгна мълвата, че стотици жени и наложници от Израил, Асирия и Египет имал царят. В сърцата им диреше тайната на любовта, но не я намери — защото сърцето му празно беше.

В измамния свят на неуловима илюзия заживя царят и отклони го многобройни жени от Бога. И прие той техните богове и храмове им построи.

Но — празно бе сърцето му!

И рече един ден Соломон:

— Уморен съм вече и всичко — празно е! Знания и мъдрост имам повече от всички, а и по богатство и могъщество кой с мен може да се мери? Но защо ми е всичко това? Не е ли всичко тленно? До долината на Ефрат и границите на Египет стига царството ми, но всичко — смъртно е! Най-величественият храм в Йерусалим издигнах, и друг няма подобен по цялата земя: но всичко — суетно е!

О, Боже — нима всичко суета е?

И стояха свитъци с чудни сирийски писмена върху абаносова масичка, но никой не ги разгръщаше, защото суетна се струваше на царя всяка мъдрост.

Но в една красива нощ, когато звездите светеха най-ярко, му се яви чуден сън. Яви се — сунамката! И каза му тя:

— Приеми ме, царю, отново в сърцето си, изпълни го с любов! И тогава пак пътя на мъдростта ще намериш! Тогава Бог ще се смили и след хиляда години тук ще те прати, в земята на Израил.

И ще станеш ученик на Сина Божий, за да заживееш в Любовта!

И заедно ще бъдем тогава в нейния безсмъртен танц — царю мой!

ВИДЕНИЕ ЗА СЕДЕМТЕ ЕЗЕРА

Ако някоя безлунна нощ завари теб, страннико, между езерата Рилски и ти склопиш очи, надвит от сън безпаметен, то шеметният танц на падащи звезди ще ти разкрие тайна, която няма да разкажеш никому.

Ще видиш тогава жена и мъж, по-снажни от тополи, а сърцата им — горещи от любов.

Живеели сред дъхави цветя, нашарили зеления килим, под зоркия поглед на скалисти, недостъпни върхове. Вода от бистрите потоци, плодове от щедрите дървета и обич от планинската душа — дар за младите влюбени. А щастието им благодаряло на боговете и карало въздуха да трепти.

Пътници от близо и далеч, канени и неочаквани, спирали да се наслаждат на красотата неземна и гостоприемството на домакините.

Но в черна нощ, покварени същества, със сърца, проядени от злоба, повлечени от камъка на завистта, нападнали щастливото семейство.

Дълго бранил младият гигант невеста и дом, земята потънала в кървава пяна, червени реки удавили цветята, бурни ветрове изтръгнали дърветата и мътни облаци скрили луната.

Но отстъпил пред пълчищата на заранта, паднал покосен пред очите на любимата и горчив писък счупил въздуха.

Вода потекла от очите ѝ, бисерна и чиста, макар и от отровна скръб родена. И чули виковете ѝ боговете, прогонили духовете на мрак и сянка, а сълзите ѝ в седем езера събрали — спомен за обичта на великаните.

Най-високото кръстили Шемхаа — Главата, за да дарява с мъдрост хора и ангели. След него идвало Сърцето, с шепот по-нежен от звук на арфа и песен на самодиви, и там бляскаво любовта танцувала. Петото назовали Махабур — „Големият и Силният“, за да брани правото на слабия, а следващото създали двойно — като близнаци, и от него ухаело на приятелство. Третото нарекли Балдер-

Дару, което значело „Онзи, Който дава благата“, и ехтяла в него песента на скалите, а долното Елбур — да се оглеждат в него звездите и да бъде на доброто облог.

И накрая, първото кръстили Махарзи — за да напоят останалите шест земята.

Отразиш ли се и в Седемте, ти ще се събудиш, страннико, а каменни фигури на жена и мъж, в скала отлени, ще се вторачат в теб — да ти припомнят далечен и забравен сън.

ПОСВЕЩЕНИЕ

Учителят го прие в тясната си стаичка, която отвътре му се стори далеч по-просторна. Легло, два стола и маса се къпеха в бяла, мека светлина.

Като закъснели птици, отлетяха часове в молитва и безмълвие, готвеха се за нощта на неговото посвещение. Смрачи се и земята се сгърчи, гневни облаци разрошиха небето.

Ученикът потръпна, вън вече валеше. Капките биеха тревожно, а мракът сякаш дебнеше душата му. Учителят мълчеше все едно го нямаше отдавна. Не идваха сияйните цветове и чудни екстази, не се явяваха незначайни видения и неписани тайни.

Зъбите му се впиха в долната устна, гнила тръпка полази пъпа му.

— Да излезем вън.

Гласът на Учителя дойде някъде отдалеч, глух и странен, като думи на непознат език.

Дъждът бе спрял, а планината сечеше върху небето черни, тревожни петна. Нямаше ги и звездите, които толкова месеци мълвяха притчи на душата му.

Достоен ли бе за съкровено знание? Дали бе готов да стане ловец на души?

И не му ли внуши сам Мъдрецът тези мисли, за да му посочи истината?

Лицето му посърна от невяра, почувства как дръзка ръка разкъса дрехата на душата му и заби нож в сърцето му.

Учителят се прибра.

Ученикът потъна в мрака, но не бе сам — в тъмнината живееше някой. И от черната бездна се разнесе глас:

— Не те води никъде, видя ли? Защото не Бог създаде човека, а човек — Бога. Първо хората вярваха в много богове, но после рекоха — един ни стига. И създадох единия Бог...

Ученикът махна с ръка, обърна се, и скован от леден страх, зашепна магическа формула. Студът го стисна с железни ръце, и той престана да се противи.

Тогава чу втори, гневен и червен, като горящо кълбо в тъмния простор. И опари душата му.

— На кого му трябват кротки спасители и измамни учители? Нима хилави шарлатани ще променят света? Не! Камшици от гняв, бичове от омраза и тояги от жестокост трябват на хората! Само така ще се оправи това племе!

Побягна и се препъна, но се изправи бързо, като вдигнат от невидима ръка. Духна три пъти към страшния глас и замълви всички молитви, формули и заклинания, които бе запомнил.

Тогава се чу говор, като шум от много листа:

— И с какво е той повече от теб? Не виждаш ли, че все мълчи и се кичи с ореол на тайна и загадка? Та нали сам той те учи, че можеш всичко, че и в теб Бог живее? Бъди водач, за какъвто си роден, ловецо на души! А него следваш ли — себе си ще изгубиш!

Мократа нощ пълзеше с дребни тръпки по краката му, които отдавна жадуваха за покой. Много гласове щипеха ушите му, вплетени в яростна борба за ум и разсъдък...

Дали бяха заговорници против Учителя или сенки на мъртви богохулници?

Но устата му не посмя изрече:

— Душата ми каза тия думи.

А в ума му летяха слова на незнаен език, които той шепнеше дълго, след като всички научени формули потънаха в забрава.

Когато небосклонът роди кървав изгрев, излезе и Мъдрецът. Бодър и лъчезарен, той стоеше пред него — изправен, висок и светлолик.

Две сълзи се спуснаха от зачервените му очи, които жадно поглъщаха този образ.

С усмивка на уста, Учителят му кимна да влезе.

МОРЕТО НА ТРЪСТИКИТЕ

Бързаха. Безкрайната върволица от хора се извиваше като голяма пустинна змия сред безкрайните пясъци. Препъваха се, ставаха отново, трескаво крачеха напред — към строгата линия на далечния хоризонт. Бяха хиляди: мъже, жени, деца и старци — прегърбени, прашни хора. Водеше ги среброкос, снажен мъж — техният пророк. Наричаха го Моисей.

Когато Луната се показваше над египетската земя, спираха да отдъхнат за малко, а пророкът и старейшините се отделяха от другите, и трескаво се взираха в червенеещата месечина. Разменяха си незнайни дървени и метални уреди, а някои четяха папируси с таблици в тях. Спореха напрегнато, пишеха и пресмятаха.

По петите им бяха египетските колесници на отмъщението — не ги чуваха, нито ги виждаха, но ги усещаха.

Бягаха, ден след ден, като бледи сенки в нажежения пясък, докато пътя не ги отведе на място, където пустинята потъваше в голямо, мочурливо море. Евреите спряха пред тресавището, което поглъщаше и последната им надежда за свобода и живот отвъд робските земи. Моисей вдигна ръка и отчаяните гласове замлъкнаха. После, заедно с десетина старци отидоха до ронливия бряг на блатното море и останаха там дълго. Очите им се взираха напрегнато вдясно, сред безкрая на тръстиковото царство. Там, като единствен лъч на спасението, губещ се в далечината, се виждаше дълъг, тесен провлак.

Прекараха нощта там, но почти никой не склопи очи за почивка — сянката на смъртта гонеше съня.

Кървавочервен изгрев роди новия ден, а с него дойде и неவிждан отлив — там, където вечерта имаше малък провлак, водата си беше тръгнала. „Брод“ извикаха в един глас първите видели го.

Моисей говореше с мъдреците встрани, и всички оживено сочеха към спасителната ивица. Изведнъж млъкнаха. Очите на множеството се приковаха във високо вдигнатия жезъл на пророка, а душите им изтръпнаха при думите му:

— Време е. Напред!

Сякаш за минути мочурливата ивица се изпълни с народ — крачеха, затъваха и падаха в лепкавата кал. И мнозина останаха завинаги в заблатените води, но никой не се спираше дори и за миг — яростно се бореха за живота си. А когато първите в колоната се бяха вече отскубнали от прегръдката на коварните плитчини, далечната пустиня зад гърба им почерня — безброй колесници препускаха към гигантското тресавище.

Копията на египтяните пронизваха телата на изостаналите бегълци, а конете им препускаха бясно — сякаш гонени от неznайна сила. Скоро стигнаха до брода и започнаха своята безмилостна сеч в претъпканото блато.

И костите на много евреи останаха завинаги погребани там, сред тръстиките на омразната земя. Но още повече бяха пресекли и стигнали отсрещния бряг, и точно до тях искаше да стигне египетската войска. С дива ненаситност изстребваха клетниците, премятащи се като риби под ударите на безжалостните им оръжия. Така се стопи денят, изгорен от плама на отчаяното бягство и жестокостта на кървавата сеч.

Слънцето отстъпи място на пълната луна.

А с нея дойдоха огромни приливни вълни — и с грохот пометоха египтяните.

ВРАГОВЕ

Учението се приемаше от народа и бе пуснало здрави корени в цялата страна, а и извън нея. По чуден път то бе спечелило сърцата и душите на хората, и ги бе приютило в духовното си лоно. Но — усетили опасност, силни врагове, облечени във власт, като плевели задушаваша плодовете му. С хитростта на стара лисица и коварство на змия, те се бореха срещу служителите на доброто. И някои губеха поминъка си, други имотите си, а трети — всичко. Животът им бе станал тежък и труден, но те не се отказваха от учителя си — обичаха словото му, музиката, задружния живот и веселите разходки сред природата. И често се молеха, да се въдвори Царството Божие, а и Господ да им даде сили да победят враговете си, та да заживеят мирно, кротко и спокойно.

Един ден се бяха събрали със своя учител, на красива поляна, покрита с пъстър килим от ухайни цветя. Рано, след аления изгрев, учителят им изнесе беседа, която напои душите им с божествен нектар, и после в разговори и смях мина половината ден. И когато слънцето се изкачи високо в небето, с песен на уста, се втурнаха да приготвят общата трапеза, винаги обсипана щедро с различни плодове, зеленчуци и ядки. Но когато с поглед потърсиха учителя, за да кажат молитвата, остро жужене разцепи трептящия от чистота въздух. Тъмни, живи облаци закриха слънцето и се спуснаха към гладните послушници.

— Оси, оси! — провикна се някой.

— Огромни са! — ужаси се втори.

— Пазете се, жилят! — извика отчаяно трети.

Странни рояци от хора и оси, се извиха като танцуващи змии под звуците на сръчен факир, и се пръснаха из цялата поляна. И вече не жужене, а виковете на ужас и болка се издигнаха към близката планина.

Никой не видя, че пред една покривките с плодове, в края на поляната, бе застанал мъж със снежнобяла коса и брада — учителят.

Той бавно вдигната дясната си ръка, а погледът му излъчваше власт и сила на господар.

Устните му се раздвижиха, и той прошепна тайнствени думи, които не се чуваха.

И в един миг осите замлъкнаха, а после, като посечени, замръзнаха на местата си.

Разчорлените ученици не вярваха на очите си, гледаха стъписани, а по-смелите побутваха неподвижно висящите гадинаи.

С бързо движение учителят свали ръката си и духна рязко в посока на близкия планински хълм.

Като отнесени от незнаен вятър, всички оси отлетяха натам.

Потънали в мълчание, изумените послушници, дори не се сетиха да благодарят на своя учител. Всички се взираха в облечената в бели ленени дрехи фигура, с други очи.

Тогава учителят каза:

— Мога да сторя същото на всички врагове на учението — но не искам!

ПУСТИНЕН БЛЯН

Когато стигнеш в храма на Озирис, запитай страннико — де е този, който търси любовта си!

Там, към края има глина — виж какво е вдълбано в нея!

В красотата на неземната Асет се аз погубих.

Планина от камък се там издига — към Вечерницата устремена.

Аз вървя сам из пясъците на пустинята — само в техния зной е жива любовта ми.

Мнозина преди теб са идвали — всички огнена страст ги изпепели.

В очи черни като кафе аз потънах.

Когато песента на жреца заглъхне в тъмните пясъци, запитай го — кой е този, дето на жена сърцето си даде и в извора пенлив на любовта се врене!

Има ли някой, посмял Асет към обятията си да притегли!

Тези думи ще чуеш: „Сила нежна го надви, в бял бик го превърна — вечно нея да дири!“

Ако чуеш словата на мъртвите, бягай, страннико, мнозина на въглен станаха — душите им в пепел се превърнаха.

В красотата на Асет аз сладкия сок на любовта пих.

Заслушай се вечер в лъвовете, ще чуеш — мойто име те хвалят.

С очи знойни сърцето ми тя раздра.

Когато от небосклона Зорницата се скрие, спри край храма и вслушай се...

... Към тебе идвам аз, Озирис, син на Нут, господарю на вечността аз, Бог един от приближените на Тот.

О, Бог, ти виж!

Към тебе идвам.

Ръцете ми издигнати са за молитва, и ти поднасям истина и правда...

От мъж не бе докосната — и тя, и племето й.

Гордост и красота в снагата и се вплитаха, сок на сладост устните и напояваше.

Един се осмели да я поиска — от очите и любов да пие.

Заслушай се при изгрев — дали вятъра и пясъка неznайни думи шепнат.

На омайните извивки на Асет аз душата си обрекох, на женски чар сърцето си предадох.

Призракът ми над златни пясъци лети.

С коси черни като гарван тя взора ми забули.

Умрял съм, далечни страннико — отдавна умрял.

На бял бик духът ми броди — душата на божествената Асет да усмири.

В мъгла знойна очите ми се взират.

По звездите съм се скитал, но пак тук се връщам — в пустинята любов да търся.

ГОЛЯМАТА СУША

Жегата бе безмилостна. Ал Джафари отиваше към халифа с провлачена походка, а чалмата се опитваше да падне от наведената му глава. Но той нито забелязваше това, нито го и интересуваше — беше твърде умислен. Всъщност, от много време, той беше все замислен и угрижен. Нямахше покой нито днене, нито нощем. Но не бе единствен — смъртна тревога беше сложила черна сянка върху цялата страна.

Твърде дълго вече ужасна суша мъчеше целия халифат. Земята беше нажежена като пещ, слънцето пареше безмилостно напуканата й, изранена кожа. Посевите отдавна бяха унищожени, добитъкът мреше от жажда, а хората се бяха превърнали в тъмни сенки, като че ли слънцето ги бе изпепелило отвътре.

Наскоро, по заповед на халифа, останалия жив добитък бе откаран до бреговете на Тигър и Ефрат, където все още се намираще вода.

И никой от старите не помнеше такова страшно бедствие — сякаш Арабия гореше в огъня на собствените си грехове.

Халифът махна на охраната да пуснат Ал Джафари. Везирът влезе и се поклони почти небрежно. Според мнозина Харун Ал Рашид не бе най-добрият халиф, управлявал тези земи, но Ал Джафари му бе верен до гроб. Имаха много различия, но голямото изпитание ги бе сближило и сплотило, и те се чувстваха като истински приятели.

Пръв продума халифът.

— Джафари, Аллах изгаря страната ни, пърли душата ни.

— Така е, господарю, така е. Но какво да сторим, като Аллах е отвърнал лице от нас и ни е изпратил неугасими пламъци — да ни изпита или заличи...

Харун Ал Рашид замълча и нервно заусуква голямата си, хубава брада, като че очакваше оттам да изскочи решението. Това му бе станало неприятен навик през последните седмици.

Изведнъж погледът на Ал Джафари просветна и той рече с плах ентусиазъм:

— Да направим голяма молитва — три дни — както пише в свещените книги! Ще съберем целия народ, войската, всички правоверни! — ентузиазмът му нарастваше бързо. — Така ще омиловим Аллах, господарю! Голям е халифатът, много гласове ще се надигнат към небесата — ще чуе Всевишният словата на Корана!

— Малко ли молебени направихме, мой верни везирю, на колко бдения просихме милост? Отвърнал е благото си лице от нас Аллах, забравил ни е...

— Този път ще е различно! — прекъсна го Ал Джафари, а гласът му се изви в странен фалцет. Зениците му се бяха разширили, а ръцете му трепереха като на старец. — Този път ще е друго! Знам го, халифе, усещам го ей тука! — Везирът така силно се тупна в гърдите, че остана без въздух и млъкна за миг. После рече тихо, сякаш на себе си. — Този път ще ни чуе...

Халифът се сепна и остави на мира брадата си. После се обърна, въздъхна тежко и седна на близкия диван. Често се вслушваше в съветите на втория след него, а и какво друго можеше, особено сега. Ал Джафари го гледаше втренчено.

Харун Ал Рашид се изправи внезапно, дръпна силно брадата си и рече:

— Така да бъде! Нека целият народ се моли три дни, без да спре! Нека всички излезнат от домовете си и да дойдат в джамиите, да дойдат на големия площад пред двореца! Нека, който има сили, да бди и през нощта! Правоверни, да се молим на Аллаха!

Халифът завърши с такъв патос, като че ли беше вече на площада, пред множеството. Ал Джафари се поклони и побърза да изпълни заръката, за която той самият настояваше пред Харун Ал Рашид.

В целия халифат настана небивало оживление. Всички мюфтии поучаваха и подготвяха хората за голямата молитва, а главният мюфтия — шейх-юл-ислямът, заедно със своите помощници, бе забил нос в Корана и избираше молитви и сури за наряда.

През трите дни имаше служби във всички джамии, както и на големия площад пред двореца. Хиляди ръце се вдигаха нагоре, към покоите на Аллаха, да просят дъжд и спасение. Безброй чела посрещна сухата земя, а вятърът разнасяше шепота на много гласове, молещи за дъжд и вода.

Но — напразно!

Глух остана Всевишният! Не чу Аллах молитвите на правоверните и слънцето печеше още по-силно и безмилостно.

Ал Джафари съвсем рухна. Бръчките по смуглото му лице бяха станали по-дълбоки, а отчаянието бе сковало крайниците му. Той се бе скрил в една малка джамия и вече цял ден не бе излязъл, въпреки че молебенът отдавна беше заглъхнал, а хората — разотишли се.

— Велики везирю, елате, елате с мен.

Уморен глас наруши тишината и Ал Джафари се обърна. Главният мюфтия стоеше до него, беше се промъкнал безшумно, като черна сянка, гонена от слънцето.

Везирът понечи да каже нещо, но шум от трополене го прекъсна. И двамата се извърнаха. Малко, гърбаво човече бе влезнало и разпъваше килимчето. Тежка, желязна халка опасваше тънкия му врат и го правеше да изглежда още по-жалък. Беше роб. Каза три кратки молитви и след това рече:

— Аллах, в името на нашето приятелство, дай ни сега дъжд и вода!

После стана и събра килима. Но везирът и мюфтията вече не го гледаха. Чули мощния гръм, бяха изскочили навън и подскачаха като луди. Дошъл от никъде, внезапно, над цялата, измъчена земя, се изсипа пороен дъжд — толкова силен, като че се опитваше да удави всичко живо.

Везирът не бе на себе си от радост. Целият мокър, видя малка, гърбава фигура да се отдалечава с бързи крачки. Ал Джафари се втурна след него — искаше да награди човека, спасил цяла Арабия.

Макар, че бе дребен и гърбав, робът бързо взимаше преднина пред изтощения везир и скоро щеше съвсем да се изгуби от погледа му, ако на помощ не се бяха притекли трима стражи.

— Как се казваш? — задъхано го попита Ал Джафари.

— Викат ми Мусаллах, господарю (*което ще рече — носът на Бога*) — рече коленичилият гърбушко.

— Стани, робе, от днес ти си свободен! Ела да те водя при халифа! И защо бягаш като заек — та ти спаси Арабия, ти ни спаси всички! Видях те и те чух какво рече в джамията! Това е чудо!

Стражите гледаха неразбиращо, а Ал Джафари никак не бе на себе си. Терзанията, голямата умора и напрежение, както и силната

радост, съвсем бяха изтопили тялото и душата му. Подхванат от войниците, той и гърбавият роб закряха под дъжда към покоите на халифа.

А наоколо безброй тъмни фигури скачаха и крещяха неистово — от небето се изсипваше благословението на Аллаха.

Внезапно Мусаллах спря и се поклони на Ал Джафари.

— Господарю, може ли една молба — рече робът.

— Разбира се, кажи! — рече радостно везира.

— Преди да ме въведете при халифа, да се отбием в близката джамия, да благодаря на Аллаха.

Ал Джафари махна на тримата войници и всички свиха към джамията, която тъкмо подминаваха. Разбутаха хората, и влезнаха вътре. Мюфтията, който ги бе пуснал, залости здраво вратата и, по знак на везира, се оттегли встрани, а стражите останаха при вратата.

Ал Джафари направи няколко крачки и остави гърбавия спокойно да благодари на Аллаха.

Робът коленичи и рече:

— О, Аллах! Родените от жена разбраха за нашето приятелство! Вземи душата ми!

И в същия миг той се строполи на земята. Везирът скочи към него и го взе в ръцете си.

Бе мъртъв.

Чак сега Ал Джафари забеляза, колко е красиво лицето му — като на ангел.

СВЕЩЕНИЯТ ГРАД

Тесен е пътят към страната на градовете и стръмна е пътеката, що ни води към свободата на Тангра.

Ти си минал незнайни земи, дето героичното ехо носи легенди за незнаен народ, потънал в забрава.

Свещеният град на древните българи е пред теб. Аркаим.

Ти си пребродил планините уралски, за да се спуснеш на юг, дето древни мистерии преплитат снага с волния вятър.

Святи места се разкриват пред тебе и долини, които пазят помена за хиляди гласове.

Ти си прекосил много води, но при река Караганк те отведоха твоите стъпки — да дириш това, което е в теб.

Волни коне се спираха кротко, сякаш чакаха някой да ги яхне.

Ти си дошъл да видиш смелостта на амазонките.

Душата ти ще усети полъх забравен — чувство, хранено от много сърца.

Оттук ти ще се върнеш при себе си — сякаш надарен с орлови криле.

.....

Свещеният град на древните българи е пред теб. Аркаим.

Като нежен танц на двама влюбени Аланбайка и Караганк се вливаха една в друга, за да се слеят завинаги.

Над планината на девиците смугъл орел отвисоко наблюдаваше всичко.

Свещеният град на древните българи е пред теб. Аркаим.

Конска опашка, окичила копие, показваше де се крие вятърът.

.....

Като тежка мечка, от север дошла, неznайна сила тъпчеше и рушеше земята.

Като писък на орел се чу викът на много племена.

Ти си дошъл да чуеш легенда за гордия лъв и песента на воини-девици.

Свещеният град на древните българи е пред теб. Аркаим.

Душата ти ще зашепне молитва на незнаен език.

Оттук ти ще се върнеш при себе си — тъжен като книга, потънала в прах и забрава.

.....

Орелът кръжеше над древно дърво — едно то помнеше времената на славни деди.

Сянка на мечка покриваше долината, сякаш се стремеше да закрие слънцето.

Останки на стара крепост водеха неравна битка, като че защитаваха своя народ. Водеха битка с времето.

Земята се бе напукала в усилието да скрие в недрата си съкровището на една приказка.

Ти си дошъл — да сънуваш изново онуй видение отпреди Потопа.

Свещеният град на древните българи е пред теб. Аркаим.

И твоето видение растеше като огрято от много лъчи — и вече нямаше кой да го спре.

Свещеният град на древните българи отвори врати пред теб.

Душата ти като песен на светлината тръгна да буди много сърца.

Оттук ще се извърнеш към себе си, за да зърнеш Лъва — страшен и едновременно горд.

ЙОВ

Боговете се събраха точно в уречения час — те, така или иначе, никога не закъсняваха.

Събранието премина бурно — драматично и дълго говориха по трудни въпроси за вселенското бъдеще. Още по-трудно бе съгласието, което споиха с крепка прегръдка накрая — то бе заченато в мълнии и се роди в спор и кавга.

Видимо доволен, Единният и Върховен Бог се отпусна с въздишка в престола си и бащински огледа боговете — наместниците му сред безкрайната шир.

Радостта му търсеше път навън, като ведър изблик да благослови верните му помощници.

И Бог реши да сподели това, което му бе на сърце:

— Видели ли сте моя добър и верен раб Йов, един достоен син човешки?

Костелива ръка се изпъна рязко, сякаш искаше да разцепи настъпилата тишина.

Господ кимна на Сатанаил.

Разтресе се тогава Небесната зала от дрезгав, нисък глас:

— О да, добре и угодно живее той. Но не е ли този Йов с несметни блага и радости дарен? Умен и щастлив е, наистина, но трудно ли е това — с Божията благословия под ръка?

Господи, заличи богатството му, вземи дъщерите и синовете му — и ще видиш какъв е всъщност твоят раб!

3 ДНИ ДО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Кръвта от трънливия венец бе засъхнала на тънки, червени ивици по подутото, посиняло лице на галилееца.

Гвоздеят жадно разкъса плътта му и се спря в тежкото дърво. Ужасяваща, болката се роди в китката и бясно препусна през ръката, за да се вреже в главата му.

Изтръпна, навсякъде се впиха люти игли. Черни мухи се спуснаха в раните му, привлечени от прясната кръв, смукалата им жадно запаха последните капки живот на скованото тяло.

Вече не чуваше подигравките, ругатните не достигаха сърцето му, а презрението им се стопи и не миришеше. Устите на хилядите около кръста се движеха и сякаш пееха химн за смърт и омраза, който не стигаше до ушите му. Мъченикът не виждаше враждебния поглед на безчетната тълпа жестоки безумци, дошли да видят как гасне този, който искаше да запали сърцата им.

Дишането стана бавно и мъчително, сякаш бодливият венец най-сетне бе отпуснал главата му, но само за да разреже прашните му дробове.

Всяка мисъл му костваше нечовешки усилия, сякаш режеше с ръждив кинжал пулсиращия от болка мозък.

— Боже мой, Боже мой — защо ме напусна?

Искаше да извика, но не можа. От кървясалите му очи се отрониха сълзи, които не трогнаха никого.

Страшна жажда го стискаше и разкъсваше на хиляди парченца, пресушаваше гърлото и мислите му, превърна устата му в пустиня. Гърчът на безумното страдание остави само две слова в ума му — твърде рано.

Хилаво бе още семето, което пося и неблагоприятна почвата, която го пое.

Всичко бе сухо.

— Жаден съм.

Успя да го изрече, защото двама от войниците, които се смееха, натъпкаха гъба, напоена с оцет в устата му.

Иисус се изви, после замръзна вкочанен — животът напусна тялото му със зловещ вик.

Той не знаеше, че му остават три дни до възкресение.

Той не знаеше, че ще възкръсне.

Издание:

Радислав Кондаков. Легенди за земята и небето

Второ разширено електронно издание, 2010 г.

Връзка с автора: <http://www.pisalka.net>

Лиценз:

Използването на части или на цялото издание за некомерсиални цели е разрешено с посочване на автора и връзка към оригинала. Използването с комерсиална цел се договаря допълнително. Преработки на цялото или на части от произведението не се допускат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.